

תואר ראשון תואר שני הכשרת אקדמאים מכינות רפואה משלימה הסמכה בספורט תיירות ופנאי אתגרי תעודה והשתלמויות

מה עזר לשרה?

מפעם לפעם מוצגים סיפורי מטופלים, אשר מדגימים כיצד תרפיה באומנות מסייעת לאנשים.

מקצוע התרפיה באומנות, הינו תחום יחסית חדש, אך למרות שהתפתח בארץ במהירות מאז שנות ה-70, רבים עדיין מתקשים להבין מהו הטיפול ואיך וכיצד הוא עוזר?

בשנים האחרונות פורסמו מקרים רבים שהדגימו כיצד הטיפול עובד, פורסמו תיאורי מקרים כתובים, הדגמות בתקשורת ואף סרטים תיעודיים.

בכתבה הנוכחית, אנסה לעמוד על האופן בו הטיפול מסייע, תוך הסתמכות על אחד מתיאורי המקרה – אשר פורסם תחת השם "שרה".

תקצירו של הסיפור, הוא התהליך אשר עברה שרה, באמצעות הטיפול בתרפיה באומנות, אשר סייע לה להרות בגיל מבוגר.

מדובר באישה שסיימה קריירת דוגמנות, התחתנה עם איש עסקים מצליח ורק דבר אחד לכאורה, מנע את אושרה המלא – הקשיים להרות.

הטיפול המרתק, הסיפור שלה, מדגים את תרומתו של הטיפול – מה בדיוק קרה שם שגרם לשינויים הרבים בחייה.

אתייחס לשלושה ממדים שסייעו למטופלת לעבור שינוי של ממש –

המגע עם החומרים – בבואה לטיפול, שמרה על בידוד גמור, לא רק מצבעים והמגע בחומר, אלא גם מעצמה, ניתן לומר שאותה חוויה של החפצה, שהתעשייה הופכת את גוף האישה לחפץ, עבדה היטב עליה כאדם – היא שמרה כל כך טוב על הגוף שלה, שהיה אסור לה להתלכלך, היה אסור לה לשחק ורק העתיקה את מה שראתה. החוויות שהופיעו כאשר הרשתה לעצמה לשחרר את השליטה ביצירה, היו מפתיעות, הובילו תחילה לחוסר שקט וזעם, אבל בסופו של דבר, גם הובילו אותה לראשונה ליהנות מיצירה, ממריחה של צבעים, מהשפרצה ומהתחושה שמותר לשחרר.

הקשר עם המטפל, במיוחד עקב היותו גבר, העיר באופן חזק מאוד את היחס המנוכר. בתקופה הראשונה, הייתה עסוקה מאוד בהפעלת הקסם שלה, אולם מרגע שהמטפל הצליח להדגים לה עד כמה היא מפספסת את מה שיכול להציע לה הטיפול, החלה לאט לאט להתנתק מהתסריט הקבוע שלה, זה שבו נהגה להתקשר עם גברים, ולראשונה, העיזה להתנסות ברגשות שהיו זרים לה – ביטאה טינה בלי "לזרוק אותו", מצב חדש לחלוטין עבורה, היות שעד לאותו מפגש, כאשר הגבר היה מאכזב, היה ברור לחלוטין כיצד יש לנהוג בו – לזרוק אותו, להשפיל אותו ולמצוא מהר גבר אחר, שיגרום לו להבין מה פספס ולהימלט מהישארות לבד עם עצמה.

החיבור לדמיון – נראה כאילו ידעה להעתיק את המציאות, אבל לא יכלה כלל לייצר לפגוש את הפנטזיה. הציורים המדויקים היו זקוקים למודל שיעמוד מנגד. כאשר ניסתה לעצום עיניים

ולראות מה עולה מעיני רוחה, דבר לא עלה. היא הייתה נזפת במטפל על התרגיל המשעמם, על כך שלא הפסיק להציק לה – שהרי היא לא רואה כלום כשעוצמת את העיניים.

עבר זמן רב, עד שהייתה מסוגלת לצייר את הכלום הזה, להתבונן באותו שחור, להכיר בעובדה שהשחור הזה, שאותו רואה הוא המחסום שניצב בינה ובין עולם הדמיון שלה.

הכתבה הנוכחית קצרה מכדי לתאר את הלידה של הדמות שהופיע בדמיון, אולם ברור לחלוטין שכאן לראשונה התחילה להתמודד עם מה שמכונה ה"דימוי העצמי".

ליכולתה של שרה להינכח במפגשים, היו שלושה ממדים מקבילים –

היכולת לפגוש את חומרי היצירה, היכולת לפגוש את המטפל והיכולת שלה לפגוש את עצמה ולקבל את מה שיש בה.

אפשר לומר שהתהליכים הללו יצרו שתי דמויות חדשות – האחת היא אותו עובר שנוצר בתוכה אבל בו בזמן גם גופה שלה, כמו נולד מחדש עבורה – לרבות התחושות שהוא הביא איתו, הרגשות והקבלה של כל מה שיש בו, לא רק מה שמתאים לז'ורנלים הצבעוניים שמהם התפרנסה.

כתב:

אלון האס- מטפל באומנות בצוות התכנית [להכשרת מטפלים בתנועה ואמנות](#) במכללה האקדמית [בוינגייט](#)